

Ne Zaman Öpüştü Bu Gönül

– lalelik · 07 Mayıs 2013

Aşktan korkar oldum, korkuyorum artık, arkadaş edinmekten, çekiniyorum, üşeniyorum. Otur oturduğun yerde diyorum, tembelce bir sevgili hayali kurma. Kurdun da sonuç aldın mı? Saf hayaller kurma; yıpranırısın, yalnız hissedersin kendini. Nasıl biri aradığımı bile unuttum, çünkü değişiyor istekler, beklenenler. Artık evlenmek zamanı. Yaş yolun yarısını devirdi. Artık neredeyse kırk oldun diyorum kendime. Kendime diyorum çünkü demek istemiyorum, ben hala küçük çocuk ruhlu biriyim. Ama olgunlaşan yanlarım da var. Kim bana aşkı sevdirecek ya da aşkı sağlıklıca sürdürmek, yaşamak mümkün olacak mı? Gönül aynı gönül, taş toprağı sever, hayvanları çocuğı gibidir, çiçekler dostudur, rüzgarda çoşar, rüzgarda ağlar ama en son ne zaman öpüştü bu gönül? Gönül ağacının yaprakları okşandı hafif bir yelle? Ne zaman dizleri titredi cinsi latif karşısında? Elele dünyalara ne zaman sahip oldu? Gerçekten korkar oldum aşktan. Aşktan değil ama kızlarla ilgili planlardan, hayallerden, birlikteliklerden. Oysa ki artık değiştim 180 derece. Ne göz rengi ararım ne saç düz olsun isterim çok. Ama boy pos olmalı derim kendimce. İyi kalpli, dengeli, sevecen olsun istiyorum sadece. Çok kıstasım yok öyle dindir siyasettir, entellektüelitedir. Böyle şartlarla şartlamıyorum kendimi. İnsan karşındaki nihayetinde kim olursa. Geçincek gibiyse bu iş olabilir. Kafalar biraz özgürlükçü, esnek olsun yeter. Başka ne isteyeyim. Ama biraz gönle de hitap etmeli bence. Gönül deyince hemen güzellik anlamayın. O da alt düzeylerde geçerli benim için. Artık böyle olmaya çalışıyorum. Olursa da kalbi ile orantılı olsun. Aşkta samimiyetin esas olduğunu seziyor, düşünüyorum açıkçası. Ama artık bu samimiyeti verememekten korkuyorum; 10 yıldır elele dolaşmamış, güzel yaşamın bu ayrıntısını çoktandır tadmamış, koklamamış bir yalnız insan olarak. Evlilikten de zaten kedinin köpekten korktuğı gibi korkarım. Beni tamamlayacak birisi gerekli bana mutlaka. Akla kara gibi değil ama dengeli olmalı, hoyratlık arka sıralarda. Aşk ile ilgili yazıları okuyorum birçok insan gibi. Ama bu duygular yosunlanmış epey. Ardını unutturmuş. Kendini unutturmuş. O yüzden belki de çekinmem, ürkmem hatta kendime güvenimi kaybetmem. Heyecan zaten hiç yok. Heyecan kayak gezintisinde. Yani sakın, durgun. Oysa ki şımarmak hakkıydı onun! Sevgiye bu kadar zam çok. Kaldıramaz oldum. Pahalı vitrinlere bakıp bakıp yalanır oldum...